

– Ні, ну ти тільки подивися на це! – Сапула влетіла до мого кабінету, гнівно вимахуючи в повітрі якимись паперами. Очі її метали блискавки, тонкі шпильки брутално врізались у килим, вузька спідниця натягувалася на стегнах, як барабан. Було зрозуміло – моя заступниця вийшла на стежку війни.

– Катрусю, при нашій з тобою нервовій роботі не можна починати з емоцій. Бо так і до інсульту недалеко. Я тебе прошу, тримайся ближче до фактів.

– Ах, до фактів? – вона з розмаху шваркнула об стіл своєю ношею. – От тобі факти! Подивися, що вона робить!

Я й справді подивився. На столі лежав журнал передачі зміни, що в ньому секретарки записували важливі справи – аби інформація не загубилася у безкінечній вервиці телефонних розмов, факсів, вихідних, відгулів та замін. Від серця одразу ж відлягло – значить нічого кримінального не трапилось.

– Подивися-подивися! – наполягала Сапула.

Я зміряв її поглядом і без зайвих слів відкрив журнал. З жінками у таких випадках краще не сперечатися.

Сторінки щільно вкривали записи – різними ручками, різними почерками, адже секретарки працюють позмінно. Все як і годиться – дата, справа, кого спитати, кому передати. Нічого особливого.

– Ну?

– Що ну?! – уточнив я.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

гу у синовій компанії на Еспланадній. Хмаринка безперервно торохкотіла, розповідаючи, хто звідки приїхав, хто що сказав, кого вони пікетували та й просто про все підряд, як це властиво жінкам. Богдан дивився на неї без тіні роздратування, його очі підтверджували просту істину – я й справді не знаю не тільки власного народу, але й власного сина. Чубатий від дівчачих слів скептично кривився – він не був закоханий у мою колишню секретарку.

– Ви знаєте, Сергію Миколайовичу, я отак подумала, що коли б мене спитали, що таке рай, я б сказала, що рай – це тут.

Я намагався не дивитися в її світлі очі, бо поруч стояв Богдан. А тому відвівши погляд до мітингу на Майдані, зауважив:

– Розумієте, діти. Ви не все знаєте. Тому що там, на сцені, зібралися зовсім не ті люди. Всі вони – одне кодро. От ви зараз тут за них стоїте, а вони вас завтра кинуть...

Чубатий раптом втрутився:

– А ми не за них стоїмо.

– Не за них? А за кого? – здивувався я.

– За себе, – він подивився на Богдана, немовби шукаючи згоди, і той кивнув.

– За кого це, за себе? – не зрозумів я.

– За неї, за нього, – чубатий став показувати пальцями на всіх по черзі. – За мене.

– І за тебе, – буркнув раптом Богдан.

– За мене? – уточнив я.

– За вас, Сергію Миколайовичу, – радісно підтвердила Хмаринка.

Тепер вона тримала, а точніше, трималася за руку мого сина.

Я ковтнув кави, намагаючись зрозуміти почуте.

– Ну, за мене краще не стояти. Я – такий точно, як і ти, – бутербродом я вказав у бік сцени.

– Неправда, Сергію Миколайовичу! – обурилася Хмаринка. – Богдане, скажи, він же не такий?